

ปลายทางของหัวใจ

โดย..เด็กทะเล

ความรักอาจไม่จำเป็นต้องหาเหตุผล ว่าทำไมถึงต้องรัก

ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มในชุดลำลองมีเสื้อแจ็คเก็ตตัวบางสวมทับกำลังยื่นกอดดอกพิงริวเหล็กที่สูงเท่าเอวอยู่ นัยน์ตาสีดำเข้มลึกล้ำจับจ้องอยู่ที่ประตูกระจกบานใสในอาคารผู้โดยสารในประเทศ เครื่องบินลำที่ใครบางคนโดยสารมาลงจอดได้หลายนาทียแล้ว แต่ก็คงอีกหลายนาทียเช่นกันกว่าที่ใครคนนั้นจะออกมา เพราะคงกำลังรอรับกระเป๋าดูแลทางจากใต้ห้องเครื่อง นึกถึงใครคนนั้นที่เขามารอรับ ที่ปรกรก็อดไม่ได้ที่จะคลายยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู

...ร่างเพรียวบาง ผอมยาวสลวย และดวงหน้าสดใส...คือภาพที่ประทับอยู่ในใจเขาไม่เคยคลาย...

เขายังจำวันที่ได้พบเธอเป็นครั้งแรกเมื่อเกือบสองปีที่แล้วได้เป็นอย่างดี เย็นวันอาทิตย์ที่เขาไปเดินช้อปปิ้งในศูนย์การค้าขนาดใหญ่ของเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในประเทศนี้ ชายข้างที่กำลังจะก้าวออกจากประตูกระจกจำต้องหยุดชะงัก เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นสาวน้อยร่างบางนั่งน้ำตารินอยู่บนเก้าอี้ข้างประตูทางออก อะไรวางอย่างในดวงตากลมโตสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นหยุดเขาไม่ให้ก้าวออกไป ลังเลอยู่ไม่ถึงนาทีเขาก็เดินเข้าไปหาเธอคนนั้นแล้วเอ่ยถาม

เป็นภาษาญี่ปุ่นอย่างอ่อนโยน

‘มีอะไรให้ผมช่วยมั๊ย’

หยันตาที่หยาดคลอไปด้วยหยดน้ำเบิ่งกว้างขึ้นมองเขาอย่างตกใจ

‘ไม่เป็นไรคะ daijoubudesu’

เธอคนนั้นหลุดคำพูดออกมาเป็นภาษาที่ทำให้เขาแปลกใจ ก่อนที่จะเอ่ยตามมาเป็นภาษาญี่ปุ่นอย่างนึกได้

‘คนไทย...’

เขาอุทานถามเพราะเท่าที่รู้ในเมืองนี้ไม่มีคนไทยเลยสักคนนอกจากเขา คำถามของเขาทำเอาดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้นยิ่งเบิ่งกว้างขึ้นไปอีก ดูเหมือนน้ำตาจะหยุดไหลไปเสียแล้ว

‘คุณเป็นคนไทยหรือคะ’

เธอถามเขากลับอย่างแปลกใจ หยาดน้ำตายังคงเปื้อนแก้มแม้ว่าจะหยุดร้องไห้แล้ว เขาเห็นแล้วก็อดไม่ได้ที่จะส่งผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินเข้มของตัวเองไปให้ เธอคนนั้นยังลังเลไม่กล้ารับ เขาเลยต้องยืมออกไปก่อนเป็นการปลอมใจ

‘เช็ดน้ำตาเสียเถอะ มีอะไรก็เล่าให้ผมฟัง ถ้าผมช่วยได้ผมจะช่วย’

สาวน้อยจ้องมองเขาอย่างซึ้งใจ ก่อนจะพิมพ์ขอบขอบคุณเบาๆ แล้วเอื้อมมือมารับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไปซับน้ำตา เขามองอย่างพอใจแล้วทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวข้างๆ

‘ร้องให้ทำไม มีอะไรหรือเปล่า’

เธอยังมองเขาอย่างไม่ไว้ใจ ทำเอาเขาอดมองด้วยความเอ็นดูไม่ได้ เขาหยิบกระเป๋าใส่นามบัตรใบเล็กๆ ขึ้นมาเปิด แล้วส่งนามบัตรสีครีมให้หญิงสาวดู เธอคนนั้นก้มลงอ่านนามบัตรที่เขียนทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นอย่างตั้งใจ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นยิ้มกับเขาเมื่อเห็นชื่อบริษัทคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงทั่วโลก และตำแหน่งที่ระบุในนามบัตรนั้นก็ช่วยยืนยันความน่าเชื่อถือในตัวเขาอีกที

‘ว่าไง เล่าให้ฟังได้หรือยังว่าร้องไห้ทำไม’

‘เพชรทำกระเป๋าเสื้อตางค์หายค่ะ’

พูดแล้วก็อดสะอื้นออกมาไม่ได้ เขามองเธออย่างแปลกใจ แคกระเป๋าเสื้อตางค์หายไม่น่าจะต้องร้องไห้ขนาดนี้ แต่หลังจากที่เขาพาเธอไปยังแผนกของหายที่ตั้งอยู่ในห้างเพื่อแจ้งเรื่องกระเป๋าเสื้อตางค์หาย เขาก็ได้รู้ว่าเธอเพิ่งเดินทางมาถึงเมืองนี้เมื่ออาทิตย์ก่อนเพื่อเรียนต่อปริญญาโท ภาษานฎีปุณย้งไม่แข็งแรง และมหาวิทยาลัยในเมืองนี้ก็ไม่มีรุ่นพี่คนไทยให้ได้พึ่งพิง แคมโทรทัศน์มือถือก็ไม่มีเพราะยังไม่ได้ซื้อ เลยไม่รู้จะติดต่อกับใครให้มาช่วยเหลือ ดังนั้นการที่อยู่ๆ กระเป๋าเสื้อตางค์มาหายไป จึงทำเอาสาวน้อยคนนี้ใจเสียจนร้องไห้ออกมา ที่ปรกรรช่วยจัดการเป็นธุระให้เธอ พร้อมทั้งแจ้งให้ทางนั้นโทรทัศน์ที่ติดต่อมาที่เขาหาว่าเจอกระเป๋าเสื้อตางค์ที่เธอทำหาย เพราะเธอคนนั้นไม่มีเบอร์โทรทัศน์ติดต่อดีเลย

...มณิรวรา...เธอชื่อมณิรวรา...

มณิรวราที่แปลว่าเพชรเหมือนกับชื่อเล่นของเธอ วันนั้นเขาพาเธอไปส่งที่หอพักใกล้ๆ มหาวิทยาลัย โดยที่ตอนแรกหญิงสาวเองก็ไม่อยากจะรบกวนเพราะเกรงใจเนื่องจากเพิ่งพบหน้า แต่เขาก็ยืนยันที่จะไปส่งเธอ เพราะเห็นว่ายังไงก็คนไทยเหมือนกัน และอีกอย่างที่เขาไม่เคยบอกเธอก็คือ... เขาอยู่ที่นี้มานานแล้ว นานจนแทบจะลืมภาษาไทย แคมเมืองนี้ยังไม่มีคนไทยพอที่จะให้เขาได้สังสรรค์คลายเหงาด้วย ดังนั้นพอได้เจอเธอ คนที่ทำให้เขาได้สนทนาภาษาไทยอีกครั้ง เขาก็ไม่ยากปล่อยให้เธอจากไปง่ายๆ โดยที่อาจจะไม่ได้ติดต่อกันอีก

หลังจากวันนั้นที่ได้เจอกัน เขาก็ช่วยเป็นธุระให้เธอหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการพาไปทำบัตรคนต่างชาติดที่เรียกว่าเอเลี่ยนการ์ดแทนอันเก่าที่หายไป หรือขอทำบัตรเอทีเอ็มใหม่ รวมทั้งพาไปซื้อโทรทัศน์มือถือด้วย ตอนแรกเขาอดแปลกใจไม่ได้ว่าทำไมเธอถึงไม่มีคนช่วยเหลือในเรื่องเหล่านี้เลย เพราะปกติแล้วนักศึกษาต่างชาติที่มาเรียนจะต้องมีนักศึกษเจ้าของ

ประเทศคอยดูแลเป็นทีวเตอรืให้ ครั้นพอดูนั้นก็คิดว่าเด็กในเล็บของเธอไม่ค่อยชอบสูงลิ้นกับนักศึกษต่างชาตินัก แถมยังไม่ใส่ใจจนเรียกได้ว่าเป็นชาเลย์ทีเดียว เขามองเธออย่างอดสงสารไม่ได้ เลยอาสาเป็นธุระให้เสียทุกอย่างเท่าที่จะทำได้อย่างเต็มที่

"พี่ที"

เสียงหวานใสของหญิงสาวร่างบางในชุดกางเกงยีนส์เข้มกับเสื้อเชิ้ตสีชมพูอ่อน และมีแจ๊คเก็ตยีนส์เดียวกับกางเกงสวมทับเดินยิ้มกว้างเข้ามาหาคนที่ยืนรอ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนใสนั้นมีรอยยิ้มนิรันดร์ชัด เขายิ้มกว้างไม่แพ้กันเป็นการตอบรับ สาวน้อยเดินมาหยุดตรงหน้าเขา วางกระเป๋าเดินทางใบย่อมลงกับพื้น ก่อนจะยกมือขึ้นไหว้อย่างเรียบร้อย

...เธอเรียบริ้ยหน้ารักแบบนี้เสมอ แม้จะอยู่ที่นี้มาได้เกือบสองปีแล้ว แต่มถนิวราก็ไม่เคยลืมมารยาทแบบไทยๆ ที่เขาจับตาดูใจทุกครั้งที่มา...

"รอนานมัยยะ"

เธอถามอย่างเกรงใจขณะที่เดินตามชายหนุ่มไปยังรถยนต์ที่จอดไว้ในลานจอดรถ ที่ปรกรที่ถือกระเป๋าเดินทางของเธอไว้โดยไม่ฟังเสียงห้ามหันมามัยให้

"ไม่นานหรอกครับ ว่าแต่เพชรเดินทางเหนื่อยมัย นั้งเครื่องบินตั้งสองต่อ' เขาถามอย่างอ่อนโยน เธอส่ายหน้ามัยๆ

"ไม่เหนื่อยเลยคะ สนุกดีเสียอีก เพชรไม่ค่อยได้เดินทางไปไหน เอาแต่เรียนอย่างเดียว พอได้เดินทางก็อดตื่นต้นไม่ได้ นั้งบนเครื่องบินไม่หลับเลยนะคะ"

"ไม่เหมือนพี่ นั้งเครื่องบินที่ไรหลับทุกที หลับตั้งแต่เครื่องยังไม่ออกด้วยซ้ำ"

เขาว่าหน้าตาเฉยขณะที่เปิดท้ายรถเอากระเป๋าของเธอไปวาง มถนิวรายิ้มจนดวงตาโตๆ ยิบหยี

"ก็พี่ที่งานยุ่งนี่คะ ทำงานดึกๆ ตื่นๆ พอตตอนเช้าขึ้นเครื่องเดินทางก็
ต้องหลับเอาแรงอยู่แล้ว"

"รู้ดีนะเรา"

เขาว่าอย่างเอ็นดูพลางเปิดประตูให้หญิงสาวก้าวขึ้นไปนั่งบนรถ ก่อนที่
จะเดินอ้อมไปขึ้นนั่งประจำที่คนขับ

"เดี๋ยวไปเช็คอินเข้าโรงแรมก่อนนะ พี่จองโรงแรมไว้ให้แล้ว ห้องอาจ
จะไม่ใหญ่ แต่ก็ไม่แพงมาก เพราะพี่จองให้ทางอินเทอร์เน็ต"

"ขอบคุณมากนะคะพี่ที่"

"ความจริงพี่ก็อยากให้เราพรมาพักที่ห้องพี่...แต่...เพชรคงเข้าใจ..."

เขาพูดเบาๆ มนวิรายิ้มเขิน

"เข้าใจสิคะ เพชรจะไปพักห้องพี่ได้ไง พี่เป็นผู้ชาย..."

เขายิ้มกับคำพูดนั้น อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปขยี้ผมยาวสลวยนุ่มมือ
ของเธอด้วยความเอ็นดู

"ดี เป็นเด็กดี"

เขาบอกก่อนจะค่อยๆ เคลื่อนรถออกไปอย่างนุ่มนวล

เมื่อปีก่อนเขาต้องย้ายมาทำงานที่เมืองนี้ เมืองเล็กๆ ทางตอนใต้ของ
เกาะเหนือสุดของประเทศญี่ปุ่น เขาจำได้ดีว่าตอนที่จะต้องจากเธอนั้นมัน
รู้สึกยังไง

...ใจหาย และความเหงาว่าแหวกใจโถมโดยที่เขาไม่ทันได้ตั้งตัว...

เขาเพิ่งรู้ว่าเวลาเกือบปีที่มีเธออยู่ข้างๆ คอยไปเดินซื้อของด้วยกันใน
วันหยุด นั่งรถเที่ยวด้วยกันในตอนว่าง มีเธอคอยดูแลในยามที่เขาป่วย
เป็นไข้ต้องนอนชมไปสามวัน หรือไม่ว่าอะไรก็ตามที่ได้ทำร่วมกับเธอ...อยู่
ใกล้ๆ เธอ มันผูกพันหัวใจเขาเอาไว้แน่นหนาจนเกินกว่าที่จะคาดคิด เขา
เฝ้าหาเหตุผลให้กับตัวเองว่าเป็นเพราะอะไร

...เพราะความเหงาของคนอยู่ไกลบ้านเกิดเมืองนอน หรือเพราะความ

รู้สึกที่ผู้คนทั่วไปเรียกว่า 'รัก'...

ในตอนนั้นเขาเลือกที่จะเดินจากมาโดยไม่พูดถึงความรู้สึกในหัวใจออกไปให้เธอได้รู้ ทั้งๆ ที่เขาเองก็รู้ว่าเธอรู้สึกดีๆ กับเขาอยู่ไม่น้อยเช่นกัน แต่เขายังไม่อาจปักใจและผูกมัดเธอเอาไว้กับเขาได้ เขาไม่รู้ว่าที่เธอรู้สึกดีๆ กับเขานั้นมันเพราะความใกล้ชิดหรือความรู้สึกแท้จริงที่เป็น เขาเลยอยากจะทำให้เวลาเป็นข้อพิสูจน์หัวใจเขาและความรู้สึกของเธอมากกว่านี้ และตลอดเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมาทำให้เขาได้รู้ เธอไม่เคยทิ้งเขาให้จมอยู่กับความเหงาเพียงลำพังเหมือนครั้งก่อน แม้ระยะทางที่ห่างไกลจะทำให้เธอเดินทางมาหาเขาไม่ได้ หากเสียงใสๆ ก็ส่งมาตามสัญญาณโทรศัพท์ไม่เคยขาด และลายมือสวยๆ ก็บรรจงเขียนลงบนโปสการ์ดไปน้อยส่งมาหาเขาแทบทุกอาทิตย์ อีกทั้งความรู้สึกของเขา...มันไม่ใช่เพราะเหงา...หากแต่เพราะเป็นเธอต่างหาก เธอต่างหากที่ทำให้เขารู้สึกได้อย่างนั้น

...รู้สึกอบอุ่นทุกครั้งที่อยู่ใกล้ รู้สึกว่าความเหงาไม่ได้เข้ามาใกล้กายยามที่เธออยู่เคียงข้าง เพียงเธอเท่านั้นที่ทำให้เขารู้สึกได้แบบนี้...

บางที...คราวนี้...การที่เธอมาเยี่ยมเขาก่อนเดินทางกลับประเทศไทย หลังจากเรียนจบน่าจะเป็นโอกาสดีๆ ที่จะทำให้เขาได้บอกความรู้สึกในหัวใจเขาและถามความรู้สึกในหัวใจเธอ

...บางที เขาจะเอ่ยถามเธอออกไปว่าจะมาร่วมกันสร้างช่วยกันทำให้ระหว่างคนสองคนเป็นบ้าน...เป็นครอบครัวจะได้มั๊ย...เป็นบ้านเป็นครอบครัว...ที่เขาไม่เคยมี...

ที่ปรกรชับริดตรงไปยังโรงแรมใหญ่ที่ตั้งอยู่ใกล้สถานีรถไฟของเมืองนี้ อีกทั้งยังตั้งอยู่ริมทะเลแบบที่เธอชอบ เขาพาเธอเข้าไปใช้คอกิน แล้วจึงนั่งอยู่บนโซฟาตัวนุ่มที่ล้อมบ้ระหวางรอให้เธอเอากะเป๋าขึ้นไปเก็บบนห้องไม่นานนัก ร่างเพรียวบางของสาวน้อยก็เดินหน้าไสลลงมา เขายืนขึ้นรับเธอก่อนจะพาเดินตรงไปยังรถที่จอดอยู่

"เดี๋ยวจะพาไปดื่มชาที่ทานขนมเค้กแบบที่เพชรชอบ"
เขาหันมาบอก ก่อนจะออกรถตรงไปยังเส้นทางที่คุ้นเคย

คาเฟ่เล็กๆ ที่ตกแต่งอย่างน่ารักตั้งอยู่บนตึกสี่ตึกสีสดใสริมฝั่งทะเล
ของมหาสมุทรแปซิฟิก ที่ปรกรเคยมาที่นี่หลายครั้งแล้ว...มานั่งจิบกาแฟ
ชมท้องทะเลสีครามด้วยความรู้สึกคิดถึงใครคนหนึ่ง และบอกกับตัวเอง
ว่าสักวันเขาจะพาเธอมา แล้วในวันนี้เขาก็ทำได้สมกับที่ตั้งใจ บนเก้าอี้ไม้
สีฟ้าอ่อนตัวตรงข้ามเขามีสาวน้อยร่างบางนั่งมองทะเลภายนอกอย่างถูกตา
ต้องใจ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนใสเปล่งประกายแห่งความสุขจนเขาปลื้มใน
หัวใจทุกครั้งที่มา

"ชอบมั๊ย"

เขาถามด้วยรอยยิ้ม เธอหันกลับมายิ้มตอบเขาอย่างกว้างขวาง

"ชอบค่ะ พี่ที่รู้ใจเพชรเหมือนเคย"

"ร้านนี้แค่กร่อยด้วยนะ ชาก็กร่อย"

เพียงไม่นาน รายการเค้กที่เขาสั่งเอาไว้ก็ถูกยกมาเสิร์ฟ มือใหญ่เลื่อน
เค้กชาเขียวมาตรงหน้าเธอ พร้อมกับพยักหน้าให้หญิงสาวลงมือทาน หาก
มณีวรายังไม่ยอมทำตาม เธอเลื่อนแก้วกาแฟของเขามาตรงหน้า ก่อนจะตัก
น้ำตาลหนึ่งช้อนใส่ลงไป therein บรรจงคนให้ละลาย แล้วเลื่อนมันกลับคืน
ไปตรงหน้าเขา การกระทำนั้นอยู่ในสายตาของเขาทั้งหมด และชายหนุ่มก็
รู้ว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร

...หัวใจมันตื่นเต้น...เธอจำได้...จำได้ว่าเขาชอบอะไร ชอบดื่มกาแฟแบบ
ไหน...

"เพชรจำได้"

เธอบอกราวกับรู้ใจเขาดี ที่ปรกรยิ้ม นัยน์ตาคู่นี้คงจะเปลอพูดอะไร
ออกไปกระมัง ดวงหน้าใสจึงแดงก่ำขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ เขาไม่พูดอะไร
แต่เอื้อมมือไปที่ถ้วยชาของเธอบ้าง จัดการใส่น้ำตาลลงไปสามช้อนพูนๆ

คนจนน้ำตาลละลาย แล้วจึงเทนมสดในถ้วยกระเบื้องเล็กๆ ลงไปจนหมด คนอีกสองสามที่จนน้ำซากกลายเป็นสีจางด้วยนม จากนั้นจึงเลื่อนมันกลับคืนไปตรงหน้าเธอ

"พีก็จำได้ว่าเพชรชอบดื่มชารสไหนด"

"ขอบคุณค่ะ...พีที"

น้ำเสียงหวานใสเอ่ยบอกเบาๆ เขามองคนตรงหน้าที่ก้มมองแต่ขึ้นคักในงานด้วยนัยน์ตาอ่อนโยน

"ทานเถอะ เพชรจะได้รู้ว่าเค้กร้านนี้อร่อยแค่ไหน ทุกครั้งที่พีมาที่นี่เป็นต้องคิดถึงเพชรทุกที"

เธอลงมือทาน รสชาติขมเค็มเค็กร้อยอย่างที่เขابอก แต่อะไรบางอย่างก็สะกิดใจจนทำให้เธออดตามออกไปไม่ได้

"พีที่มาบ่อยหรือคะ"

"ก็แทบทุกเดือนนะ"

...แล้วมาคนเดียวหรือคะ...

ได้แต่ถามเขาในใจ ไม่กล้าที่จะถามออกมาเพราะกลัวว่าจะเป็นการก้าวก่ายเรื่องส่วนตัวของเขาเกินไป หากเหมือนที่ปรกรจะรู้ว่าเธอคิดอะไร เขาเลยตอบขึ้นมาด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะเสียเอง

"มาคนเดียว ไม่ได้มากับใครหรอก เพชรก็รู้ว่าพีนะเย็นชางานไม่มีใครอยากจะทำใกล้อยู่แล้ว"

"ไม่เห็นเย็นชาตรงไหนเลย"

เธอเอ่ยหน้าขึ้นเถียง และสบนัยน์ตาสีเข้มที่พร่าไปด้วยรอยหัวเราะด้วยอาการใจสั้น

...รอยยิ้มแบบนี้ สายตาแบบนี้ ตรงไหนกันที่เรียกว่าเย็นชา...

"อยู่กับเพชร พีที่ชอบแกล้งชอบยั่วเพชรจะตาย อย่างนี้เย็นชาตรงไหนคะ"

"ก็แค่ตอนที่อยู่กับเพชรเท่านั้นแหละ"